

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.222/2022/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (felperesi képviselő címe, eljáró kamarai jogtanácsos: felperes képviselője)
Az alperes:	alperes (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperes képviselője kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (10. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Budapest Környéki Törvényszék 14.K.702.165/2021/9. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 23.190 (huszonháromezer-egyszázkilencven) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2018. július 1. napjától 2021. június 30. napjáig terjedő időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományú tagjaként a szolgálati hely állományában teljesített szolgálatot körzeti megbízotti beosztásban. A perbeli időszakban rendszeresen a működési körzetén kívül járőri feladatokat, járőrszolgálatot, átkíséréseket, kísérőőri beosztásba tartozó feladatokat, határszolgálatot is ellátott.

[2] A szolgálati panaszát – amelyben a perbeli időszak vonatkozásában a rendvédelmi illetményalap 100 %-ának megfelelő mértékű megbízási díjat és annak késedelmi kamatát igényelte az általa ellátott többletfeladatok teljesítéséért – az alperes elutasította.

A felperes keresete, az alperes védirata

[3] A felperes keresetében a perbeli időszak tekintetében 927.616 forint megbízási díj, és annak 2020. január 6. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a), b), c) pontjaira és (5) bekezdésére, 163. § (5) bekezdésére, a körzeti megbízotti szabályzatról szóló 26/2015. (XII. 9.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB Szabályzat) 2., 21., 24., 25., 57-59., V. fejezet 1-3. és 44-46. pontjaira, a Rendőrség Fogdaszolgálati Szabályzatáról szóló 3/2015. (II.20.) ORFK utasítás 115-128. pontjaira, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI.16.) BM rendeletről (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) , a Járőr- és Őrszolgálati Szabályzatról szóló 13/2017. (III.24.) ORFK utasítás (a továbbiakban: Járőrszabályzat) IV. fejezet 6.1-6.4. alpontjaira alapította. Állította, hogy rendszeresen, havonta több alkalommal látott el a körzeti megbízotti beosztásába nem tartozó járőri, járőrszolgálati, átkísérési, kísérőőri, határrendészeti feladatokat, továbbá a körzeti megbízotti működési körzetén, azaz az illetékességi területén kívüli szolgálatot. A hivatkozott szolgálati feladatok ellátásáról tételes kimutatást csatolt. Indokai szerint a KMB Szabályzat rendelkezései alapján megállapítható, hogy olyan napi szolgálatok elvégzésére kötelezték, amely feladatok nem tartoztak a munkakörébe, sőt, adott esetben tiltottak is voltak. A megbízási díj havi mértékét az illetményalap 75 %-ában határozta meg.

[4] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte. A kereset jogalapját vitatta, a felperes által csatolt kimutatásban szereplő tényleges feladatellátásokat azonban nem. A KMB Szabályzat 21., 22. pontjaira hivatkozással hangsúlyozta, hogy a veszélyhelyzet idején bevezetett különleges jogrend időszakában a körzeti megbízott működési körzetéből eseti jelleggel elvonható volt. Állította, hogy a KMB Szabályzat 21. pontja a körzeti megbízottak által normál szolgálatteljesítési időben teljesített szolgálatra alkalmazandó, az a

tűlszolgálatokra nem vonatkozik. A körzeti megbízotti munkakört betöltő személy munkaköri leírás alapján közvetlen vezetőjének utasítására a munkaköri leírásban meghatározott feladatokon túl köteles végrehajtani a külön nem nevesített, de a szolgálat tevékenységi körében a feladatköréhez kapcsolódó mindazon eseti jellegű feladatokat, amelyek ellátására elméleti felkészültsége, szakmai ismeretei, valamint tapasztalatai alkalmassá teszik. Hivatkozott a KMB Szabályzat 24. pontjára, amely alapján a körzeti megbízott járőrvezetőjeként közterület-szolgálat végrehajtására járőrrel közösen beosztható, azonban hangsúlyozta, hogy ezen vegyes összetételű szolgálati forma esetében a körzeti megbízott a tevékenységét a továbbiakban is KMB Szabályzat szerint köteles ellátni. Előadta, hogy az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv tevékenység-irányítási központjai, egyes rendőri szervek ügyeletei, valamint a segélyhívásokat fogadó központok egységes működéséről szóló 57/2013. (XII.21.) ORFK utasítás 46/A. pontja alapján a TIK ügyeletes irányítja a közterületi szolgálatokat, amely alól a körzeti megbízott sem jelent kivételt. Álláspontja szerint a KMB Szabályzat V. fejezetébe foglalt körzeti megbízotti feladatok lefedik a Járőr-Szabályzat III. és IV. fejezetébe foglalt feladatokat, melyek ellátása többletfeladatot nem eredményezett.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében a kereseti kérelem szerinti – késedelmi kamattal növelt – 927.616 forint megbízási díj megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 2. § 25. pontjában és 71. §-ában, a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletében, a KMB Szabályzat 2., 3. d), 15., 20., 21., 22., 24., 25., 37. és 57. pontjaiban, a Járőrszabályzat 4., 5., 10., 60. és 61. pontjaiban, továbbá a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet 69. és 70. §-aiban foglaltakra alapította. A Kúria következetes joggyakorlatára hivatkozással rámutatott, hogy (hivatásos állományú) munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik ki, ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. A körzeti megbízotti szabályzat egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkáltatónak ehhez kell igazodnia a munkaköri leírás elkészítésekor, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A KMB Szabályzat és a Járőrszabályzat rendelkezéseit összevetve kiemelte, hogy a körzeti megbízott és a járőr feladatai elválnak egymástól, még akkor is, ha egyes részfeladatok tekintetében átfedés tapasztalható. A körzeti megbízott beosztása nem foglalja magába a járőri beosztást. Megállapította, hogy a felperes munkaidejének túlnyomó részében járőrfeladatokat hajtott végre, illetve olyan feladatok ellátására kötelezték, amelyek a működési körzetén kívül estek, ezért ezek a beosztásától eltérő többletfeladat ellátást jelentettek. Leszögezte, hogy a KMB szabályzat 25. pont a) alpontban foglaltak ellenére teljesített, a fogdaőri és kísérőőri szolgálatba tartozó átkísérési feladatok elvégzése a beosztástól eltérő tiltott feladatellátást, többletfeladatot jelent. Álláspontja szerint a felperes határrendészeti feladatellátása szintén nem felel meg a KMB Szabályzat 57. pontjában foglalt esetnek, figyelemmel arra, hogy a schengeni külső határ a különleges jogrend alkalmazásával elrendelt veszélyhelyzet miatt került visszaállításra. A különleges jogrend fennállására való alperesi hivatkozás nem alapos, mivel a beosztástól eltérő feladatellátásra nem a KMB Szabályzat 21. pontja által megengedett eseti jelleggel került sor, ezen felül a perbeli időszak első felében még nem állt fenn veszélyhelyzet. A Hszt. nem írja elő, hogy megbízási díj csak magasabb, vagy magasabb felelősséggel járó beosztáshoz tartozó többletfeladatok elvégzéséért jár. Mindezek megalapozták a felperes a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontja

szerinti megbízási díjra való jogosultságát, a megbízási díj – alperes által nem vitatott – mértékét a keresetben megjelöltek szerint szintén alaposnak, a felek által elfogadott kimutatás szerint teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a megállapított tényállásban és az ítélet indokolásában helytelen következtetéseket vont le, tévesen állapította meg, hogy a felperes az eredeti beosztása mellett végezte a megbízást, ezáltal jogszerűtlenül alkalmazta a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglaltakat. A hivatásos szolgálati jogviszony létesítésével a felperes önként vállalta, hogy rá is vonatkoznak a Hszt. 13. § (1)-(2) bekezdései, amelyek értelmében köteles azokat a feladatokat ellátni, melyeket számára jogszerűen előírnak, meghatároznak. A felperes többletfeladatot nem látott el a járőri, valamint egyéb, utasításra ellátott feladatainak teljesítése alatt, mert ugyanabban az időtartamban nyilvánvalóan nem végezhetett el egyúttal a körzeti megbízotti feladatait is, egy időben két feladat ellátása nem kivitelezhető. Saját hatáskörében jogosult eldönteni, hogy a hivatásos szolgálatot és az ezzel járó függelmi rendet önként vállaló felperesnek milyen – jogszerűen előírható – feladat ellátására ad utasítást, amelyet köteles elvégezni, ezért nem releváns azon felperesi hivatkozás sem, miszerint a járőrszolgálatra beosztására a járőrhiány miatt került sor.

[7] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes fellebbezésében nem adott elő olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság nem vizsgált, és amellyel kapcsolatban nem fejtette ki eltérő jogi álláspontját. A Hszt. 13. §-ára való alperesi hivatkozás nem releváns, a jogviszonyt a maga teljességében szükséges vizsgálni, egyes terhek nem eredményezik a jogosultságokról történő lemondást; másrészt – mivel a megbízási díj jogintézménye a felek között fennálló különleges közszolgálati jogviszony egyik tartalmi jellemzője – ezen hivatkozás erősíti a megbízási díjra jogosultságát. Az elsőfokú bíróság nem azt állapította meg, hogy a kétféle beosztás szerinti feladatait ugyanabban az időpontban végezte, hanem azt, hogy azokat havi szinten látta el egymás mellett, párhuzamosan, mivel a járőrszolgálatok teljesítése mellett a körzeti megbízotti feladatainak havi ellátása alól – az alperes által nem vitatott nyilatkozatának megfelelően – nem került mentesítésre. A bírói gyakorlat következetes abban, hogy a munkáltató csak adott beosztáson belül határozhatja meg a munkaköri feladatokat; az alperes ezzel ellentétes irányú okfejtésének elfogadása kiüresítené a kinevezéseknek, a beosztási- és illetményrendszernek, valamint a megbízási díj jogintézményének alapvető szabályait. Rendszeresen körzeti megbízotti működési körzetén kívül is látott el rendőri feladatokat, jellemzően járőrszolgálatot, melynek szabályozása teljesen hiányzik a rá irányadó KMB szabályzatból. Feltételezve, hogy a két beosztásnak van egy szűkebb metszete, akkor is megállapítható, hogy pertárgyi szolgálatai, mivel nemcsak működési körzetére szorítkoztak, azon túlmutatnak. A körzeti megbízotti és a járőri beosztások különbözőek, a feladatokat normális esetben párhuzamosan hajtják végre azonos illetékességi területen. Hivatkozott arra, hogy az e tárgykörben általa képviselt jogértelmezést a Kúria és a Fővárosi Ítéltábla is osztotta.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések megfelelő alkalmazásával, a Kúria e tárgykörben hozott határozatainak figyelembevételével megalapozottan és jogszerűen kötelezte az alperest megbízási díj fizetésére. Döntésének helytálló indokaival az ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel pedig az alábbiakra mutat rá.

[10] Az alperes az elsőfokú ítéletet kizárólag jogalapjában vitatta. A Hszt. 71. § (5) bekezdésének elsőfokú bíróság általi megsértésére hivatkozással azzal érvelt, hogy az elsőfokú bíróság ezen jogszabályi rendelkezés téves értelmezésével állapította meg a felperes megbízási díjra való jogosultságát. A perben nem volt vitatott az a feladatkimutatás, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság a megbízási díjat a felperes részére megállapította; a vita tárgyát az képezte, hogy az ebben megjelölt feladatok beosztásába tartoztak-e, és azok elvégzése következtében jogosulttá vált-e megbízási díjra.

[11] Az alperes alaptalanul érvelt azzal, hogy az egyes beosztásokhoz tartozó feladatok normatív szabályozásának, valamint a közvetlen vezető munkaköri leírásban rögzített feladatokon túli, eseti jellegű feladatok elvégzésére való utasítási jogának a munkaköri leírásban való rögzítésére figyelemmel a járóri, valamint az egyéb, a keresetlevélben megjelölt feladatok végrehajtásával a felperes működési és működési körén kívül nem a beosztásától eltérő tevékenységet látott el, ami nem minősül többletfeladatnak. Ahogyan azt a törvényszék ítéletében a töretlen kúriai gyakorlatra hivatkozással helyesen hangsúlyozta, a megbízási díjra jogosultság tekintetében kizárólag az bír relevanciával, hogy az elvégzett feladatok a felperes beosztásához tartoztak-e. Amennyiben a rendszeres tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatnak minősül, és megbízási díj iránti igényt alapoz meg.

[12] Az elsőfokú bíróság okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperes által megjelölt, a munkáltató egyoldalú utasítása alapján elvégzett feladatai nem tartoztak a kinevezése szerinti körzeti megbízotti beosztásához. Helyesen utalt arra is, hogy a munkáltató esetenként valóban utasíthatja a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, ezzel azonban nem sértheti a kinevezése szerinti beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos

állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[13] A Kúria követendő határozataiban (pl. Kf.VII.45.155/2021/6., Kf.VII.45.004/2022/4.) már állást foglalt – a Hszt. 44. § (1) bekezdése, 45. § (1) bekezdése és egyéb normák (KMB Szabályzat és a Járőrszabályzat) alapján – a körzeti megbízott és a járőr (járőrszolgálat) beosztás elhatárolása és különbözősége tekintetében. Alaptalanul utalt az alperes arra, hogy a felperes a járőrszolgálati, valamint egyéb szolgálati feladatok teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perbeli időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt – feladatok nem a kinevezése szerinti beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a kinevezése szerinti beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult. A veszélyhelyzet miatti személyi átcsoportosítások a felperes eredeti szolgálati beosztása mellett ellátott többlettevékenység ellentételezése alóli mentesülésre szintén nem adnak alapot (Kf.VII.45.156/2021/4.).

[14] Az ítéltábla kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4. számú határozatok). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4. számú kúriai határozatok).

[15] A fentieket az alperesnek a Hszt. 13. § (1) és (2) bekezdéseire való hivatkozása nem cáfolta, hiszen a felperes és az alperes közötti hivatásos szolgálati jogviszony önkéntes vállalása nem azonos a többletfeladatokért járó ellentételezésről történő lemondással. A felperes a szolgálati jogviszonyból eredő kötelezettségének eleget tett, amikor az alperes utasításait teljesítve az eredeti beosztásához nem tartozó járőri feladatokat, járőrszolgálatot, átkíséréseket, kísérorőri beosztásba tartozó feladatokat, határszolgálatot is ellátta.

[16] Az alperes által sem vitatottan a felperest a körzeti megbízotti feladatainak elvégzése alól nem mentesítették, azokat havi szinten el kellett látnia, így a fenti alapvetésnek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes eredeti szolgálati beosztásának ellátása mellett visszatérő, rendszeresen jelentkező, beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek – a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak alapján – a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[17] Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdésének sérelmére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[18] A megbízási díj mértéke körében az alperes a jogalap tekintetében előadott hivatkozásaira figyelemmel állította az elsőfokú ítélet jogszabálysértő jellegét, az összecszerűség körében megsértett jogszabályi rendelkezést külön nem jelölt meg. Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapította meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Amennyiben az alperes az elsőfokú bíróság ítéleti mérlegelését nem tartotta megfelelőnek, fellebbezésében – a mérlegelés jogszerűségéhez – be kellett volna mutatnia, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerűségi meghatározás), milyen érvek alapján minősül jogszerűtlennek. Azt kellett volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek, körülmények, amelyeket nem vett figyelembe és amelyek – az értékelt körülmények figyelembevételével – más összecszerűségi eredményre vezettek volna. Az alperes azonban az általános vitatás mellett jogszabálysértést nem jelölt meg, ezért a másodfokú bíróság megsértett jogszabályi rendelkezés nélkül maradt, amikor az ítélet összecszerűségi indokainak helyességét vizsgálta. Ennek perjogi szempontból való jelentőségét pedig az adja, hogy a másodfokú eljárás során a bíróság eljárásának keretét a fellebbezésben foglaltak – a megsértett jogszabályi rendelkezések – adják. Így a jogsértés tényének alperes általi kategorikus, általános tartalmú állítása az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette (Kf.VII.39.549/2021/4.).

[19] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[20] Az ítéltábla a határozat bevezető részében az alperes 2023. január 1. napjával megváltozott megnevezését az Alaptörvény – tizenegyedik módosítását követően hatályos –

F) cikk (2) bekezdésére és a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 4/A. § (1) bekezdésére figyelemmel tüntette fel.

[21] A felperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (5) bekezdése alapján 25.000 forint perköltséget számított fel. A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét – az összecszerűen megjelölt perköltséggel szemben – a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint az IM rendelet 4. § (1) bekezdésére, továbbá 3. § (2) és (5) bekezdéseire figyelemmel állapította meg, mivel – arra történt hivatkozás hiányában – az IM rendelet 3. § (6) bekezdésének alkalmazását igénylő eltérésre indokot nem látott.

[22] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[23] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[24] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. február 15.

dr. Antal Regina s.k.
s.k.

dr. Kecskés Zsófia s.k.

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró